

Fugida a tot tren

Júlia Lancho Teruel

Conte presentat en el 15è Premi de
narrativa curta per Internet TINET

Tinet
www.tinet.cat

No puc respirar, noto com l'alè em falla. Em sento el ritme cardíac desbocat, el cor em sortirà per la boca d'un moment a un altre. Corro. Només corro. Cada cop que cessen els meus brams m'envolta un silenci atordidor. El passadís se'm fa etern, inacabable entre els seients de la gent i un seguit de vagonos que no té fi. Estan reduint la distància. Són quatre. Duen el cap rapat, pearcings diferents pel cos, van vestits de cuir i metall i subjecten grosses cadenes i navalles amb les mans. Lliguen ben curt un bull dog que, si deixessin anar, ja m'hauria destrossat sencera fa una estona. Xisclo com una bèstia salvatge pel sol fet de sentir com borda. Ja només ens separa mig vagó. Sento com les mirades de pànic dels qui m'envolten se'm claven a la pell com agulles, i això és tot. Cap actitud, cap moviment, cap reacció que insinuï que no estic sola contra la caterva, que finalment algú s'embravirà i s'aixecarà per combatre la brutalitat extrema d'aquests individus amb què he tingut la desgràcia de creuar-me fa uns minuts, quan he pujat al tren. Res. Avui m'ha tocat a mi. La tria ha sigut aleatòria, he estat seleccionada a l'atzar i ho he sabut quan un d'ells, tot picant-me l'ullet amb sorna, ha dit als altres: "aquesta mala puta va buscant gresca, avui". En un instant se m'han disparat totes les alarmes, però he decidit actuar amb seny i no deixar-me dominar per la por. He volgut seure com de costum, però tots els seients estaven ja ocupats. M'han seguit de prop, dient-me bajanades i insultant-me. Fins i tot han deixat anar una mica la corda del gos, què se m'ha acostat perillosament, bordant-me de ben a la vora la gran amenaça.

M'he espantat de debò. Molt. Aquesta situació no té ni cap ni peus. He començat a córrer a la desesperada

encara no deu fer ni un minut, tant com em permeten l'estreta faldilla texana i els talons d'agulla d'un pam, que avui vaig a un concert al Palau de la Música. M'entrebanco sovint però m'agafo com puc als seients i aconsegueixo tornar a posar-me dreta. Quan perdo tant l'equilibri que gairebé toco de nas a terra, però, trigo uns segons més a redreçar-me i llavors la nostra distància s'escurça mentre s'allarga la meva fugida... Fins a on? Quan s'acabarà aquest maleït tren? Què faré, quan ja no aconsegueixi obrir la darrera porta? Hi haurà algú conduint la màquina o és un d'aquells combois teledirigits de darrera generació? Aquestes i un munt de preguntes més em martellegen el cap, que està a punt d'esclatar-me, però l'espant més esfereïdor m'arrenca d'observar la passivitat absoluta de la gent que m'envolta, que fa de públic mut d'una funció que no va amb ella, com si tota aquesta escena macabra es reduís a un assumpte privat entre aquesta horda de bàrbars i jo.

—Ajudeu-me, m'ataca una colla d'energúmens feixistes!
—vaig cridant a ple pulmó, assenyalant cap enrere perquè se n'adonin del perill potencial dels meus perseguïdors i reaccionin d'una vegada. Sé que ho tinc fotut, però. Només els lladrucs del bull dog farien desistir qualsevol intent, i això sense contemplar l'aspecte ferotge dels adolescents de gairebé dos metres d'alçada que el contenen perquè no escapi. Ja no puc més,estic rebentada. Estan a punt d'atrapar-me. Veig una porta a l'esquerra, l'empenyo, entro i la tanco amb la balda just a temps d'evitar que la primera puntada de peu me l'envii a sobre, seguida del malparit que l'ha clavada. No sé què fer. Sec al vàter i estiro endavant i amb força les cames, pressionant la porta contra el marc en un intent de segellar-la, de fixar-la per sempre més. M'enfonso. No

puc contenir les llàgrimes, que em ragen galtes avall sense control ni límit. Què faig, ara? Per què m'ha hagut de tocar a mi? Si aconseguen entrar, mesurada la resistència que els puc oposar jo, a aquests quatre bèsties, què em faran? Fora de mi, remeno per tot l'interior de la bossa i trobo el meu mòbil, que està sense cobertura. Magnífic dia de gossos!

De sobte el tren s'atura amb una frenada gairebé en sec. Sento com s'obren les portes i escolto una veu autoritària que els anima per megafonia a que vagin sortint tots quatre, un darrere l'altre, a poc a poc, i el del gos el primer. Per l'emergent cridòria imagino que es tracta de la policia i que els amenaça amb potents armes de foc semiautomàtiques, d'aquelles que no fallen mai el tir en distàncies curtes. Espero que els estiguin apuntant al cervell. Total, si han de disparar, molt més buit no els hi podrien deixar, vés!

Primera edició en ePUB i PDF: juny de 2012.

Aquest relat fou presentat en la 15a edició del Premi de narrativa curta per Internet TINET, inclòs dins el cartell de Premis Literaris Ciutat de Tarragona 2011-2012 convocat per l'Ajuntament de Tarragona, Òmnium Cultural del Tarragonès i el Centre de Normalització Lingüística de Tarragona, amb el patrocini de la Diputació de Tarragona.

Publicat a www.tinet.cat.

Distribució sota llicència "[Reconeixement – No Comercial – Sense Obra Derivada \(by-nc-nd\) 3.0 Espanya](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/3.0/es/)" de Creative Commons.

